

Mc 1, 16-20 – in serie ‘Met Petrus achter Jezus aan’
Votum/groet; De wind steekt op (Sela); gebed; Ps 25: 1, 2, 8 (begin kicl); lezen Mc 1, 1-20; LB 531; preek; Jezus’ liefde voor mij (Sela) (einde kicl); gebed; Laat mij zijn een instrument; collecte; zegen; LB 425
Bergschenhoek 15.1.2023

Dia Petrus. We kennen hem allemaal. De hele wereld kent hem. Apostel van het eerste uur. Steunpilaar van Jezus’ kerk. Vertrouweling van Jezus. Maar ook mens van vlees en bloed. Uiteindelijk een gewone jongen uit het vissersplaatsje Betsaida, aan de oevers van het meer van Galilea. Als visser verdiende hij zijn brood. Samen met zijn compagnons: Andreas, zijn broer, Jacobus en Johannes, zonen van Zebedeüs. Firma Petrus en co, of zo iets.

En toen was daar die rabbi, Jezus uit Nazaret, die hij leerde kennen via zijn broer Andreas. Op een dag kwam Hij voorbij en Hij zei tegen Petrus en zijn maten: Kom, volg Mij. En toen werd alles anders. Petrus ging met Jezus mee. De leraar werd vriend. De vriend werd Heer. De visser werd apostel. Hij leidde Jezus’ kerk. Hij reisde de wereld over. Stichtte gemeenten. Bracht mensen tot geloof. Maar hoe is het allemaal begonnen voor hem? Laten we kijken. Met Petrus achter Jezus aan. Vandaag: Alles begint met roeping.

En dan is daar die stem **dia**

Ik vind het altijd weer een speciaal verhaal. De roeping van de eerste discipelen – staat er boven. Petrus, Andreas, Jacobus, Johannes. Zij waren de eerste volgelingen van Jezus en vormden het begin van Jezus’ kerk op aarde. Er loopt een doorgaande lijn van hen naar ons vandaag.

Maar hoe begon het nou? Daarover vertelt Marcus. Het mooie van het evangelie van Marcus is, dat het een verslag is van Petrus’ preken over Jezus. Marcus was Petrus’ reisgenoot veel later. En als Petrus de mensen over Jezus ging vertellen, dan schreef Marcus alles op. Hij maakte er zijn boek van. Met Marcus heb je dus een soort ooggetuige verslag uit de eerste hand over Jezus. Bijna Petrus zelf die je hoort vertellen. Hoe begon het nou? Zo dus. Jezus kwam naar ons toe, en Hij sprak ons aan: Kom, volg Mij.

Ook altijd weer bijzonder. Jezus kwam bij hen, de vissers in Galilea. Hele gewone mensen in die tijd. Niks bijzonders aan. En, in Galilea. Waarom daar, en niet in Jeruzalem bijvoorbeeld? Jeruzalem, dat was het heilige centrum van het land in die tijd. Galilea was een achterafprovincie. Jezus had toch ook in Jeruzalem een paar veelbelovende studenten kunnen mobiliseren, of mensen waarvan al bij voorbaat duidelijk was dat Hij ze goed kon gebruiken? Wat moet je met een stelletje vissers?

Dat is al meteen typisch Jezus. Bij Hem geen vraag vooraf: Zijn ze wel geschikt, de mensen die Ik vraag om Mij te volgen? Kijkt Jezus niet naar. Jezus zoekt gewone mensen op. In hun gewone leven. Zoals Petrus en zijn compagnons. Gewoon bezig met hun dagelijks werk, met een vislucht om hen heen. En daar, in dat gewone leven van hen, zegt Hij: Kom, volg Mij.

Je mag jezelf zien staan. Jij, ik, wij met onze gewone levens, werk, gezin, studie. Als je 30 bent, 60 of 15. Zo gaat het altijd met Jezus, vertelt Petrus. Hij zoekt gewone mensen met gewone levens. Hij zoekt jou. Hij spreekt ook jou aan: Kom, volg Mij.

Is dat zo? Wanneer kwam Jezus mijn leven binnen gewandeld, of in dat van jullie, en zei Hij: Kom, volg mij? Jezus roept. Zo wordt het hier genoemd. Maar roeping – dat is wel een groot ding, of niet? Zomaar ineens een stem uit de hemel en zo. Ja, dat kunnen we denken. Maar maak het niet te heilig en te groot. Bij Petrus en zijn collega's ging het in stappen. Vaak wordt dit verhaal uitgelegd alsof Jezus nog een wildvreemde was voor Petrus en zijn vrienden. Dat is niet zo. Johannes, een andere evangelist, vertelt het anders. Er was al contact geweest, een kennismaking. Blijkbaar gingen zij daarna weer gewoon terug naar huis. En later gebeurde dit.

Door Jezus geroepen gaat meestal in stappen. Zoals bij Petrus. Eerst was er een kennismaking. Er werd interesse gewekt. Misschien waren er gesprekken tussen Petrus en zijn broer Andreas. En toen kwam daar die stem die zei: Nu is het tijd, kom, volg Mij.

Zo kan het ook zijn bij jou en mij. Meer gaandeweg dan in één moment door Jezus erbij worden geroepen. In stappen. Het begon thuis. In de kerk. Met Jezus kennis maken. Interesse gekregen. Goede gesprekken gevoerd. Dingen geleerd. En dan ergens in dat alles die stem van Jezus horen: Kom, volg Mij. Bedenk eens voor je zelf: Hoe is dat bij jou gegaan?

Hoe dan ook. Dit is het verhaal. Hoe het begon? Hoe het altijd begint? Met Jezus die ooit, ergens naar je toekomt en jou aanspreekt: Kom, volg Mij.

Die je vraagt om Hem te volgen **dia**

Ja, een bijzonder verhaal. Heel anders dan normaal. En misschien hadden de mensen die naar Petrus stonden te luisteren dat ook meteen wel door. Want meestal was het de leerling die zijn meester uitkoos. Mag ik uw leerling zijn, wilt u mijn leraar zijn?

Bij Jezus is het dus andersom. Belangrijk om te weten. Jezus neemt het initiatief. Hij zoekt jou. En niet andersom. Niet jullie hebben Mij uitgekozen, maar Ik jullie, zegt Jezus later tegen zijn leerlingen. Ik kom wel naar jou toe. Hoort ook bij dat begin. Jezus zoekt jou op.

En hoe word je dan een volgeling van Jezus? Het is alsof Petrus daar ook iets over te zeggen heeft. Hoe je bij Jezus gaat horen, een volgeling wordt, een christen zo je wilt. Nou, zo dus: door te doen wat Hij vraagt. Hem gaan volgen. Achter Hem aan gaan.

Dat is wel iets om te laten binnenkomen. Je wordt geen volgeling van Jezus door de goede boeken te lezen, goede uitleg te krijgen over wie Hij is en wat Hij doet. Ook niet door bepaalde waarheden te onderschrijven. Alsof dat het is. Volgeling van Jezus word je door Hem te gaan volgen, achter Hem aan te gaan.

Waarom zeg ik dit? Omdat ik bij mensen die ik spreek, bij jongeren op catechisatie wel eens terug hoor: Ik moet eerst meer over Jezus te weten komen. Ik moet eerst meer zekerheid krijgen over Hem. Maar wat hier staat is dit: Wil je meer van Jezus begrijpen, wil je weten wat Hij voor jou kan betekenen – ga dan met Hem mee. Reken er maar op dat je het dan zult ontdekken.

Maar Jezus volgen... Wat is dat dan? Ik spreek ook wel personen die dat maar vaag vinden. In Jezus' tijd betekende het letterlijk volgen: jij als leerling bracht tijd door met je leermeester om van hem te leren. Je luisterde naar hem. En je ging ook letterlijk achter Hem aan. Als je leermeester dit of dat deed, dan ging jij dat ook doen. Als mijn rabbi zo is, dan ik ook.

Dat is bij Jezus ook zo. Jezus volgen, dat is: bij Hem in de buurt willen zijn, tijd met Hem doorbrengen, naar Hem luisteren, en ook gewoon in de praktijk achter Hem aan gaan. Hij jouw grote voorbeeld. Als Hij zonder uitzondering mensen liefde laat voelen, dan ik ook. Als Hij vergeeft, dan ik ook. Als Hij in alles God wil gehoorzamen, dan ik ook.

Dat gaat niet van de ene dag op de andere. Bij Petrus en zijn vrienden duurde het een aantal jaren, voordat ze precies begrepen wie Jezus was en wat het betekende om Hem te volgen. Dus neem de tijd. Heb geduld. Maar begin er wel gewoon mee. Met Jezus mee gaan als Hij tegen jou zegt: Kom, volg Mij. Wie weet wat er dan gebeurt.

En alles achter te laten **dia**

Zo begon het dus. Jezus riep ze, Petrus en de anderen: Kom, volg Mij. En toen, wat gebeurde er toen? Vroegen ze bedenktijd, gingen ze eerst thuis overleggen met hun gezin? Of vroegen ze aan Jezus wat het hen ging opleveren? Best wel ingrijpend toch, om nu maar meteen met Jezus mee te gaan – dat doe je niet zomaar.

Nee dus. Marcus vertelt: *‘Ze lieten alles achter en volgden Hem’*. Meteen, zegt hij erbij. Zonder bedenktijd, zonder overleg, zonder te vragen wat het zou opleveren. Wat heeft het hen opgeleverd? Jacobus zou al over een paar jaar door Herodes worden vermoord. Johannes zou verbannen worden naar het eiland Patmos. En Petrus zou worden gekruisigd in Rome. Hadden ze het dan ook gedaan, alles achter laten en Jezus volgen?

Hoe ervaren jij dat nou? Vind je het mooi, wow, wat prachtig, zo zonder aarzeling met Jezus mee gaan. Of voelt het ongemakkelijk: moet ik dat soms ook doen? Het lijkt wel wat op een sekte, vind je niet? Heel fanatiek. Geen contact meer met je familie. Al je schepen achter je verbranden. Hoort dat ook bij Jezus volgen?

Nee, die sekte en dat fanatisme niet. Maar wat dan wel? Het ligt eraan hoe je aankijkt tegen dat evangelie dat Jezus brengt. In vers 15 staat dat Jezus zei: *‘De tijd is aangebroken, Gods koninkrijk is nabij: kom tot inkeer en geloof dit goede nieuws’*. Wat is dat voor jou? Wijs advies van iemand die zegt: als je bij God wilt uitkomen, dan kun je het beste op deze weg gaan. Of gaat het om meer? Het goede nieuws dat Jezus brengt is dit: Ik red jou uit je verlorenheid, en Ik hou zoveel van jou dat Ik daar

mijn leven voor geef. Wil jij dan je leven geven aan Mij, wil jij dan Mij gaan volgen? In Jezus gaan geloven betekent dat je zegt: Ik vind dat zo groot, zo overweldigend, dus ja, ik ga met Jezus mee, ik ga leven voor Hem en met Hem. Hoe kijk jij aan tegen het goede nieuws dat Jezus brengt: wijs advies of het goede nieuws van redding uit je verlorenheid, waarin je alles vindt wat je nodig hebt in leven en in sterven. En dat je Hem dan gaat volgen, ook al moet je er dingen voor achter laten.

Wat zou dat kunnen zijn? Een stukje comfort en gemak misschien, controle over je eigen leven, de vrijheid om te doen wat jij wilt? Ben je bereid om dingen te laten voor Jezus? Dus, wat wil jij wel opgeven voor Jezus. Omdat je zegt: Wat ik bij Jezus krijg, is het grootste dat er is. Redding van mijn verlorenheid, liefde die nooit meer ophoudt, een welkom in Gods nieuwe wereld.

Maar ook hier: maak het niet te groot. Alles achter laten, dat is vooral dat je Jezus gaat volgen in jouw leven van elke dag. Stug volhoudt: ik ga met Jezus mee. Overal en altijd. Als ouder, als echtgenoot, in je baan, je studie, je voetbalclub, vul maar in. Ik ga achter Hem aan en dat blijf ik doen, ook al wordt het soms lastig of is het ronduit moeilijk.

Slot dia

Tenslotte. Stef Bos maakte eens een lied over Petrus. *Ik heb mijn huis en haard verlaten, wie ik liefhad nog één keer gekust, de veilige haven verlaten, en ik wist: ik kom hier nooit meer terug.* Dat is mooi gezegd, maar wel heftig. Tegelijk brengt het ook dichtbij: hoe reageer ik nu zelf als Jezus zegt 'Kom, volg Mij'? Petrus had ook bij zijn netten kunnen blijven. Maar dan gebeurt er niks. En jij dan? Misschien zit je hier en ben je er nog niet uit, wil ik met Jezus mee? Wat doe jij dan met Jezus' uitnodiging? Waag je het erop? Ik ga mee, en dan zal het mij wel duidelijk worden. Of je zit hier en je beseft: ik zit al weet ik niet hoe lang in de kerk, maar heb ik het wel ooit gedaan: met Jezus mee gaan, achterlaten wat mij lief is?

Lieve mensen, hoe dan ook: Jij bent geroepen door Jezus. Anders zat je hier nu niet. Dus, wat doe je? Zullen we het doen? Kom, laten we het erop wagen. Met Petrus achter Jezus aan.

Amen

